

מי החיים

קרה שיום אחד הגיע לעיר הזאת איש זר מעבר להרים, והביא עמו תמונה, שהייתה מכוסה עם מסך, כך שאיש לא יכול היה לראות מה היא. כשהוא בא לפני המלך הצעיר הוא הסיט את המסך ושם הייתה מצויירת נסיכה היפה ביותר שבעולם כולו. עיניה היו שחורות כמו כנף העורב, לחייה היו אדומות כמו תפוחים ועורה היה לבן כמו שלג. היא נראתה כל כך טבעית שאפשר היה לדמות כי עוד מעט תפתח את שפתיה ותדבר.

המלך הצעיר רק ישב, הביט והביט. "הו!" אמר "לא אנוח עכשיו עד שאחת כזו תהיה לי."

"אז שמע" אמר הזר "זו תמונתה של נסיכה שחיה מעבר לשלושה נהרות. לפני זמן מה הייתה לה ציפור חכמה, שהיא סגדה לה כי הציפור ידעה כל שקורה בעולם. היא יכלה לספר לנסיכה כל שזו רצתה לדעת ויעצה לה בכל. אלא שהציפור הזו מתה והנסיכה מתאבלת עליה ביום ובלילה. היא שומרת את הציפור המתה בתיבת זכוכית והבטיחה שתתחתן עם רק אדם שיביא לה כוס מים ממעיין החיים, כדי להחיות שוב את הציפור."

היה היה פעם מלך ולו משרת נאמן. עוד לא היה בעולם משרת כמוהו, ולכן הוא ענד על פרק ידו צמיד, שתאם לו כמו העור שלו. על צמיד הזהב היה כתוב בצד אחד "מי שנושא אותי על זרועו לא יחשוב על רמאות ולא על גרימת נזק."

ובצד השני היה כתוב "אני קיים רק בשביל אחד, וזה יהיה חזק כמו עשרה."

כשהמלך הרגיש שהגיעה שעת מותו הוא קרא למשרת הנאמן שלו וביקש שימשיך לעזור ולשרת את המלך הבא, כפי שעזר ושירת אותו עצמו.

המשרת הבטיח זאת ואז המלך הזקן עצם את עיניו, שילב את ידיו והלך בדרך שהלכו בה קודמיו.

כך סיפר הזר, ואחר כך הלך בדרכו, ואני לא יודע
לאן דרכו הובילה.

אבל למלך הצעיר לא היה מנוח ולא שלום, כי חשב
כל הזמן על אותה הנסיכה שמעבר לשלושה
נהרות. בסוף הוא קרא למשרת הנאמן שלו.
"האם תוכל להביא לי" שאל "כוס מים ממעיין
החיים?"

"אינני יודע, אבל אנסה" אנה המשרת הנאמן,
שזכר מה שהבטיח למלך הזקן.

והוא יצא לחפש את מי החיים. הוא הלך לעולם
הרחב וחיפש את מה שביקש המלך הצעיר, למרות
שהדרך לשם הייתה קשה ומלאת מכשולים. הוא
הלך והלך עד שנעליו התכסו באבק ורגליו כאבו,
ואחרי זמן הגיע לסוף העולם, ושם אחרי הגבעה
לא היה כבר כלום. שם הוא מצא בקתה קטנה,
ובבקתה ישבה אישה זקנה עם כישור והיא טווה
חוטי פשתן.

"בוקר טוב, אמא" אמר המשרת הנאמן.
"בוקר טוב, בני" ענתה הזקנה "ולאן אתה מתכוון
להגיע כשהגעת כבר כל כך רחוק?"

"הו!" אמר המשרת הנאמן "אני מחפש את מי החיים, אבל עד עכשיו הלכתי בלי למצוא אפילו טיפה אחת מהם."

"הו-הו!" אמרה האישה הזקנה "אם זה מה שאתה מחפש, אז לפניך עוד דרך ארוכה. מעיין מי החיים הלה נמצא בארץ שמונחת מזרחה מהשמש ומערבה מהירח, ואגלה לך שרק מעטים הלכו לשם וחזרו שוב. וחוץ מזה דרקון גדול שומר על המים שבמעין, ותצטרך לגבור עליו לפני שתיגע אפילו בטיפה אחת מהמים האלה. אבל בכל זאת, אם תחליט על כך, תישאר כאן עד שתחזורנה הבנות שלי, ואולי הן תוכלנה לעזור לך להגיע לשם. כי אני האם של ארבעת רוחות השמיים, ורק מעטים המקומות שבנותיי לא ראו."

והמשרת הנאמן נכנס לבקתה וישב ליד האש, לחכות שתחזורנה הרוחות. הראשונה חזרה רוח המזרח, אך היא לא ידעה כלום על מי החיים ועל הארץ שמזרחה מהשמש ומערבה מהירח. מדי פעם היא שמעה סיפורי זקנים על כל אלה, אבל לא ראתה אותם בעצמה.

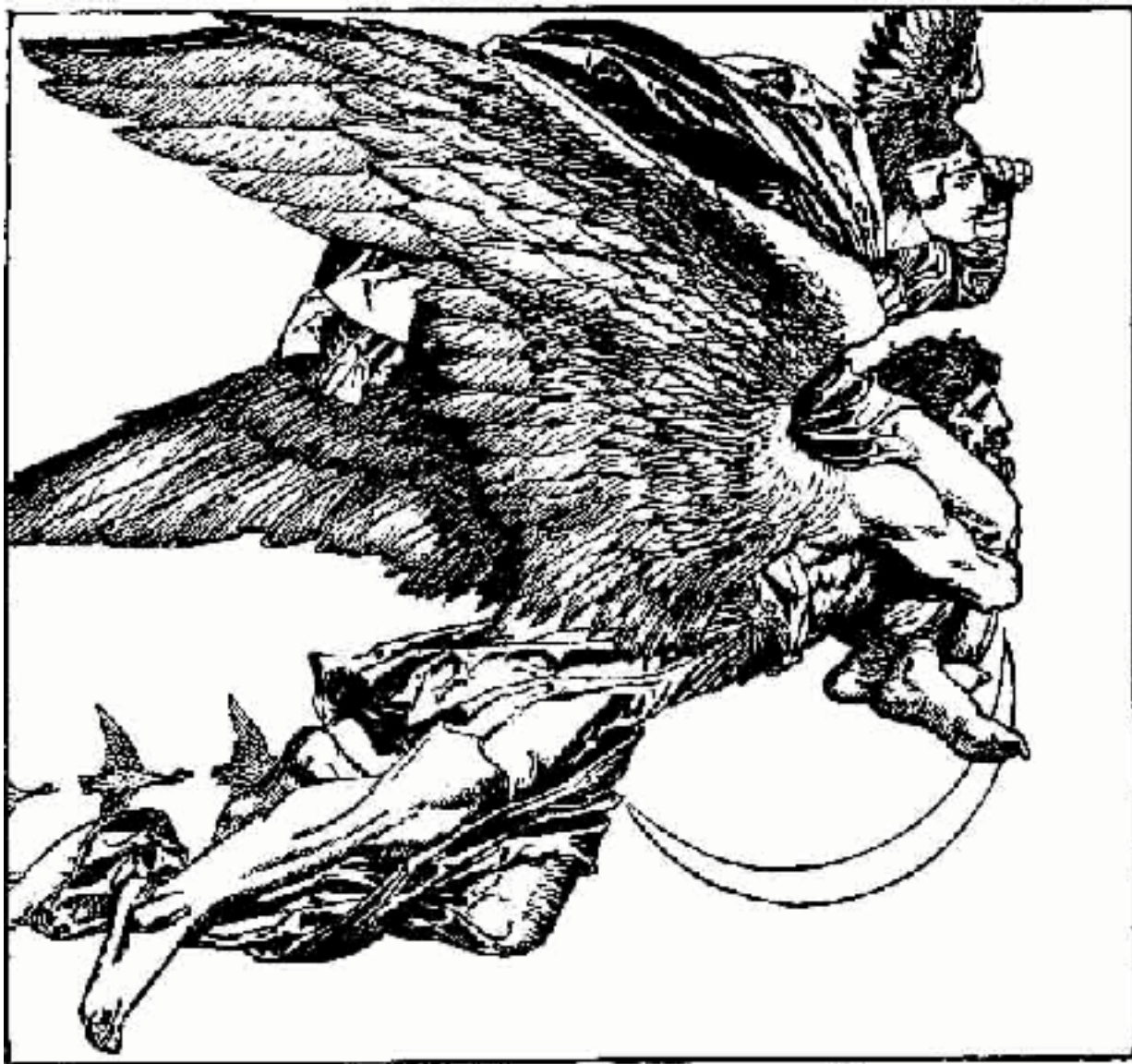
אחר כך באה רוח הדרום, אבל היא לא ידעה יותר מאשר אחותה, וכך גם רוח המערב שבאה אחריה. האחרונה באה רוח הצפון והיא עשתה מהומה גדולה כשנערה ברקיעות חזקות אבק מרגליה לפני שנכנסה פנימה.

"האם את יודעת איפה מעיין החיים ואיפה הארץ שמזרחה מהשמש ומערבה מהירח?" שאלה האישה הזקנה.

או כן, רוח הצפון ידעה איפה זה. היא הייתה שם פעם, אך זה רחוק מאוד.

"טוב! אז אולי תעיפי את הבחור הזה לשם מחר" אמרה האישה הזקנה.

רוח הצפון רטנה ונענעה בראשה אך בסוף אמרה "כן" כי בסך הכל היא טובת-לב, למרות שלפעמים קצת לא מהוקצעת. ולמחרת בבוקר היא לקחה את המשרת הנאמן על גבה ועפה אתו, עד שרק השערות שלו שרקו אחריו. הם עפו, עפו ועפו עוד עד שהגיעו לארץ שמזרחה מהשמש ומערבה מהירח. וטוב היה שהגיעו כבר, כי רוח הצפון, אחרי שהורידה את המשרת הנאמן מגבה, הייתה כל כך

רצפת המטבח. כעבור זמן הדרקון התעורר והרגיש צמא. הוא התחיל ללכת לכוון המעיין כדי לשתות שם. ישב בתוך הבור כמו עכבר, בשקט ובלי כל

עייפה וחלשה שלא הייתה יכולה להרים אפילו נוצה.

המשרת הנאמן אמר לה תודה והתחיל ללכת לכוון המעיינות.

"חכה רגע" אמרה רוח הצפון "אחרי זמן מה תרצה בוודאי לחזור. אני לא יכולה להישאר ולחכות לך, כי יש לי עסקים במקומות אחרים. אבל הנה לך נוצה, וכשתזדקק לי זרוק אותה באוויר ואני אופיע כאן תוך רגעים ספורים."

היא נחה עוד קצת ועפה משם.

המשרת הנאמן הלך עוד מרחק רב עד שהגיע לשדה ועליו סלעים חדים וגם הרבה עצמות לבנות, כי הוא לא היה הראשון שבא לכאן להשיג מי החיים.

בשדה שכב, נתון בשינה עמוקה, דרקון גדול והמשרת הנאמן יכול היה להתבונן בו היטב. לא רחוק משם הייתה גם תעלה עמוקה בתוך אזור בוצי. היה זה השביל שבו הלך הדרקון מדי פעם כדי לשתות מים מהמעין. המשרת הנאמן חפר בור בתחתית התעלה והסתתר שם כמו צרצר בסדק

תנועה, עד שהדרקון הגיע למחבואו. אז הוא דקר את הדרקון בחרבו ישר לתוך לבו ואחרי פרפור אחד או שניים הדרקון נפל מת כמו אבן. עכשיו לא נשאר למשרת הנאמן אלא למלא כוס במי מעיין החיים. אחר כך הוא זרק את הנוצה לאוויר ותוך רגע הופיעה לידו רוח הצפון, כבר מאוששת וחזקה. היא לקחה אותו חזרה לביתה ושם המשרת הנאמן הודה לכולן, לארבעת הרוחות ולאישה הזקנה, וגם השאיר להן כמה טיפות מי החיים. לכן הן עכשיו רעננות וצעירות כמו שהיו כשהתחיל העולם.

עכשיו המשרת הנאמן התחיל למהר הביתה אל מלכו הצעיר.

ברגע שהמלך ראה את כוס מי החיים מיד ציווה לרתום סוסים ויחד עם משרתו הנאמן רכבו לעיר בה חיה הנסיכה היפה, שם מעבר לשלושה הנהרות.

הם הגיעו לעיר ומצאו את הנסיכה מתאבלת ובוכה על הציפור שלה, בדיוק כפי שעשתה כל הזמן. אך ברגע ששמעה כי המלך הצעיר הביא את מי

החיים, קיבלה אותו בסבר פנים יפות כאילו היה פרח בחודש מרץ.
הם טפטפו כמה טיפות המים על הציפור המתה וזו התעוררה ונראתה בריאה כמו תמיד.
הנסיכה הייתה מוכנה כבר להתחתן עם המלך, אך קודם שאלה את הציפור החכמה שלה. וכאן הייתה הבעיה, כי הציפור החכמה הבינה שלא המלך בעצמו השיג את המים אלא המשרת שלו.
"אמרי לו" אמרה הציפור החכמה "שאת מוכנה להתחתן אתו אם הוא יתפוס וירסן את הסוס השחור הפראי שדוהר שם ביער. כי אם הוא גיבור כזה שהשיג את מי החיים, הוא יצליח לעשות גם זאת בקלות."
הנסיכה שמעה תמיד בקולה של הציפור ולכן הלכה למלך וזה גם מה שאמרה לו. המלך הלך אל משרתו הנאמן ושאל "האם תוכל לתפוס ולרסן את הסוס השחור הפראי למעני?"
"אינני יודע" אמר המשרת הנאמן "אבל אנסה."
הוא יצא ליער עם האוכף, המושכות והרסן בידיו. הוא ראה מרחוק את הסוס השחור הפראי דוהר

כמו רעם, עד שהאדמה רעדה תחת פרסותיו. אך המשרת הנאמן היה כבר מוכן. הוא תפס את הסוס ברעמה שלו ובקצה זנבו. עוד אף אחד לא הצליח לתפוס את הסוס הזה בצורה כזו והוא התגונן ורקע ברגליו עד שניצוצות עפו מתחת לפרסותיו, אך לא יכול היה לעמוד נגד הכוח של עשרה אנשים, הכוח שהקנה הצמיד שעל ידו של המשרת הנאמן. בסוף הסוס השחור הפראי נפל על ברכיו והמשרת הנאמן שם לו אוכף על הגב ורסן בין שיניו.
"שמע עכשיו" אמר לו "מחר אדוני המלך ירכב עליך עד לבית הנסיכה. אתה חייב לעשות כפי שאומר לך עכשיו, אחרת אעניש אותך קשה. כשהמלך יעלה על גבך תתחיל לגנוח ולהסתחרר, כאילו הר יושב על גבך."
הסוס הבטיח לו לעשות כך ואז המשרת הנאמן קפץ על גבו ורכב עליו עד המלך, שחיכה לו כבר כל הבוקר.
למחרת המלך רכב על הסוס השחור הפראי למעונה של הנסיכה, והסוס עשה כפי שאמר לו לעשות המשרת הנאמן. הוא הסתחרר וגנח וכולם

בעצמו לא יכול היה לחתוך את ידו, המלך היה צריך לעשות זאת.

קראו "הביטו על הגיבור הגדול הרוכב על הסוס השחור הפראי!"
כשהנסיכה ראתה את המלך על הסוס הגונח, גם היא חשבה אותו לגיבור גדול שהכניע את הסוס השחור הפראי. אלא שהציפור החכמה שלה חשבה אחרת, וכשהנסיכה באה להתייעץ לגבי החתונה, אמרה הציפור "לא, לא! משהו מוזר קורה כאן. המלך אופה את העוגה שלו בתנור של מישהו אחר. הוא לא הכניע ולא ריסן את הסוס השחור הפראי בעצמו. את צריכה לומר לו שתחתני רק עם אדם שעונד צמיד זהב שעליו כתוב 'אני קיים רק בשביל אחד, וזה יהיה חזק כמו עשרה'."
והנסיכה אמרה כך למלך וזה הלך ישר אל המשרת הנאמן שלו. "תן לי את הצמיד שלך" אמר.
"לצערי, אדוני" ענה המשרת הנאמן "זו צרה גדולה עבורי, כי הדרך היחידה להוריד את הצמיד היא לחתוך את היד שלי מגופי."
"אם כך" אמר המלך "זה חבל מאוד, כי הנסיכה לא תסכים להיות אשתי בלי הצמיד הזה."
"אז קח אותו" אמר המשרת הנאמן, ומאחר שהוא

אמרה "אולי מי החיים יכולים לרפא זאת כמו שהם הקימו אותי לחיים."

כן, כדאי לנסות. מיד שלחו להביא את המים הם. טפטפו אותם על הגדם והנה, מיד הייתה לו יד חדשה, אפילו חזקה וטובה מהקודמת. שמו עליה את הצמיד וראו! הוא התאים לו כמו העור שלו ממש.

"זה האיש בשבילי" אמרה הנסיכה, כי הבחינה כבר קודם בבחור וחשבה שהוא הגיבור שעשה את כל הדברים הנפלאים שקרו, אבל לא סיפר על כך מילה.

והמלך? טוב, זה אסף את חפציו וחזר מהר הביתה, בלי המשרת, וטוב שכך.

**

וזו האמת. המתנות הטובות ביותר הן לאו דווקא האלה העטופות בניר כחול וקשורות בחבל צבעוני. ויש בני אדם טובים ממלכים ונסיכים, גם כשאלה נראים יפה.

אלא שהצמיד היה גדול מדי לזרועו של המלך וצריך היה לקשור אותו ליד עם סרט, כדי שלא ייפול. אך עכשיו עם הצמיד על היד הוא הלך אל הנסיכה. "הנה צמיד הזהב עם הכתובת שביקשת" אמר "עכשיו תתחתני אתי!"

אלא שהציפור החכמה שישבה על משענת כיסא של הנסיכה ראתה את התרמית.

"לא, לא" אמרה "הצמיד לא מתאים לאיש הזה." ואכן, כל מי שרק היה נוכח יכול היה לראות זאת בקלות. והנסיכה רצתה להתחתן רק עם מי שיכול לענוד ממש את הצמיד!

איזה מהומה קמה אז. כל אחד רצה למדוד את הצמיד, אך הוא היה גדול מדי אפילו לגדולים והחזקים מבין אנשי חצר הנסיכה.

המשרת הנאמן עמד בצד, גבו אל הקיר, וידו חבושה במפית.

"גם אתה תנסה" אמרה לו הנסיכה, אך הוא רק נענע בראשו. הוא לא יכול למדוד את הצמיד כי אין לו יד.

ואז התערבה שוב הציפור החכמה. "אין לו יד?"